

Nenechme si vzít naši národní suverenitu

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXVII

ČÍSLO 283, ÚNOR 2024

CENA 12 Kč

Rozeštvané slovanské národy

Od doby sametových převratů a barevných majdanů se slovanské národy podařilo dokonale rozeštvat mezi sebou. Samozřejmě tomuto úsilí předcházely dřívější plánované akce, které zmíníme. Ale při rozpoznání příčin tohoto stavu musíme jít nejméně do roku 1945.

Tradiční nepřátelé Slovanů v Německu, Rakousku, v Británii i v USA se dnes radují a nepřítelně jásají. „Opět se nám to podařilo – tentokrát dokonale od hrozného roku 1945“. Od toho roku, kdy „přehrozný Stalin se svými asijskými hordami okupoval východní Evropu, vzal polovinu nebohého Německa, spustil železnou oponu“. Tak zní jejich monotónně se opakující obehnaná gramofonová deska žvástů.

V roce 1945 se stalo to, co u nás bylo noční můrou všech fašistů, nacistů, zrádců, kolaborantů a osob se Svatováclavskými orlicemi, jak to nazývají prezidentské dekrety.

A co bylo noční můrou henleinovců, banderovců, ustašovců, lotyšských esesáků, a všech dalších upírů starých režimů v Evropě. Osvobození slovanských národů Sověty tyto národy braly jako záchranu bez rozdílu společenského zřízení a starých poražených režimů. Brali je tak Češi osvobození od protektorátu, Slováci osvobození od fašistického Tisa, Jugoslávci osvobození od ustašismu, albanismu, mussolinismu i hitlerismu, brali je tak Bulhaři osvobození od monarchofašismu, i nejméně polovina Poláků zastánců

Srbské děvčátko ve zničeném domově raketami vzdušných pirátů NATO.

Foto – internet

Srbské ženě zůstal ze zasaženého domu jen obrázek rodinných příslušníků.

Zdroj: hodoxia.cz

Na památku zavražděných vlastenců nezapomeneme!

Z vystoupení řečníků na pietním aktu, v areálu pražských kasáren v Praze – Ruzyni, 17. listopadu 2023, kde byli německými nacisty popraveni čeští vlastenci.

Revitalizace zločinů Němců

Tomio Okamura, předseda Strany přímé demokracie (SPD); poslanec Parlamentu ČR:

Připomínáme si zde památku popravených. V den 21. výročí vzniku Československa 28. října 1939 byl postřelen při protestech proti nacistické okupaci student medicíny Jan Opletal. Bylo tehdy zraněno 400 lidí a přímo na místě zemřel 22letý pekařský učeň Václav Sedláček, zasažený střelou do srdce.

Smrt a pohřeb Jana Opletala 11. listopadu 1939 se stala velkou protiněmeckou demonstrací se záminkou, pro kterou Němci 17. listopadu uzavřeli vysoké školy. 17. listopad se stal dokonce Mezinárodním dnem studentstva, ale pro

nás by měl být faktickým vyvrcholením prvního veřejného odporu Čechů a Moravanů proti německé okupaci.

Václav Sedláček nebyl na protiněmeckých demonstracích náhodou. On a jeho rodiče a bratři byli zapálenými vlastenci. Velkou část života prožili v německém Vestfálsku, kde byli aktivními členy českých vlasteneckých spolků. Svrchovanost našich národů, suverenity a svoboda naší republiky jim byly nadevše. Ani Václavův bratr Karel se v nenávisti k německým okupantům netajil a nakonec zmizel v některém z koncentračních táborů. Oba bratři byli zavražděni tak jako tisíce Čechů, Moravanů, českých Židů a dalších.

Další statisíce občanů byli vězněni a perzekuováni. Jsme tu proto, abychom zvěřstva a teror Němců a dalších během 2. světové války nikdy nezapomněli. Nezapomněli nejen na nacismus, ale ani na velkoněmecké touhy po ovládnutí našich zemí ani na německou

touhu po nadřazenosti nad Slovanů.

Každým rokem se pod záminkou korektnosti nebo přátelství s Německem stále více relativizují zločiny Němců. Na sraze esesáckých a henleinovských pohrobků už bez ostychu přátelsky řeční čeští politici. Prezident Pavel hledá na jedné straně viníky zločinů na české straně, a na té druhé se snaží obejít dekrety prezidenta Beneše, které zabavovaly majetek nacistickým kolaborantům. A na darované české tanky už nacisté na Ukrajině malují trémové kříže nacistického wehrmachtu. Připomínky německého a nacistického teroru jsou dnes, bohužel, prázdnou formalitou. Tak jako roku 1939 jsou a musí být také projevy vzdoru vůči nové totalitě, která s sebou nese viditelnou likvidaci naší národní suverenity. Mysleme na ty, kdo za nás bojovali, trpěli a umírali. Mysleme na to, že nikdy nedopustíme, aby tyto oběti byly marné.

(Pokračování na s. 2)

nářezem, který dostali od nenáviděných stalinců. Přežívali s podporou starých i nových fašistů Západu. Navíc v zahraničí vznikly organizace nepřátel osvobozených Slovanů za podpory starých Spojenců. Příkladem může být tzv. „Světový kongres Slovákov“ v Torontu, kam se uchýlili mimo jiné

i staří fašisté typu Durčanského. Nebo další organizace – obnovená „Ustaša“, která měla sídlo rovněž v Torontu. Obě organizace, například podle znalce profesora Chosudowského, byly placeny údajně BND. Stejně tak to potvrdil profesor Rajko Doleček.

(Pokračování na s. 2)

Vybombardované budovy jugoslávského města

Zdroj: internet

NOVOROČNÍ

Co tobě říci, lide, v roce novém?
Tak hořko je mi, neb vím: Hlad tě čeká!

Byls důvěřivé dítě jasných očí
a srdce tvoje nezná lsti a zradu.

V něm hořela jen velká láska k lidstvu,
a vládců tvých jen vyznávaná ústy.

A opuštěn byls, zrazen smečkou sytých,
již smějí se, že řinčíš svými pouty.
Tví faraóni mají plné stoly
a žurnály, jež plivou na tvou bídu.

V rok hladu jdeš. Však vědoucí již, silný
svou zkušeností hořkou, pýchou vzdoru svého.

A nedáš se již zmámit. V sebe máš jen víru,
svou víru v spravedlnost, dítě revoluce!

ANTONÍN MACEK, 1921

Rozeštvané slovanské národy

(Dokončení ze s. 1)

První rozeštávání Slovanů Západem byla roztržka s Jugoslávií. Druhé rozeštávání Slovanů Západem byla polská krize od roku 1956 do roku 1988. Třetí rozeštávání Slovanů Západem byla invaze Varšavské smlouvy do Československa. Čtvrté rozeštávání Slovanů Západem bylo zničení Jugoslávie poštváním jejich národů (tzv. bosenská válka). Páté rozeštávání Slovanů byla Západem 78denní válka NATO proti Srbsku a Černé Hoře. Šesté rozeštávání Slovanů Západem se koná aktuálně dnes. Nikdo nemůže tvrdit, že tyto historické události vznikaly jen a jen „soubodem slovanských etnik“, jak to například selhává krutý nepřítel Slovanstva pan docent Martin C. Putna. Opak je pravdou. Západ vždy inicioval, podporoval a zosnoval těžké sabotáže proti slovanským státům, které nakonec vedly i k jejich zničení. Tak tomu bylo v případě SSSR, Jugoslávie, a rovněž v případě zničení ČSFR. Polsko se pak zdařilo fanaticky poštvat nejen proti SSSR, ale i proti současnému Rusku. Tak například roztržka SSSR s Jugoslávií v 50tých letech minulého století nebyla pouhou záležitostí Stalina a Tita. V pozadí sporu stála pozice Jugoslávie k Velké Británii, která se v Jugoslávii angažovala již od II. světové války, kdy Churchill podpořil proti Mihailovičovi Tita s jeho partyzánským vojskem. Role Churchillova emisara McLeana

Máma a dítě se smutně dívají na dům, v němž rodina žila.

Foto – internet

a jiných je již dostatečně prozkoumána. To vzbudilo hlubokou nedůvěru Stalina k Titovi.

Chruščovovi se nikdy nezdařilo vyvrátit Titovu nedůvěru k SSSR – a ten nastoupil nakonec cestu neangažovanosti a vytvořil skupinu „nezúčastněných zemí“. Krom toho navrhl další alternativu socialismu, kterou úspěšně realizoval – zjednodušeně řečeno cestu dělnických samospráv – a proto také bylo nutno tento typ socialismu zničit jediné občanskými válkami sponzorovanými Německem a fašistickými organizacemi v zámoří. Jinak by socialismus v Jugoslávii kvetl doposud.

Bláboly o „etnických válkách bez angažovaného Západu“ patří do říše politrických bajek. Účelem těchto žvástů bylo a je navěky zničit obraz socialismu, podat jej

jako paobraz neřešitelného společenského experimentu. Jugoslávii pak Západ zničil salámovou taktikou rozkrájení na tzv. samostatné státečky. A korunoval to leteckou válkou NATO proti Srbsku a Černé Hoře, což navždy zůstane temnou skvrnou na tváři Západu, a bohužel i pomahačské České republiky. Pokání prezidenta Zemana na tomto zločinu nic nemění. Vzpomeňme dále na ty různé Camp Davidy, Rambouillety a Daytony! Navíc Západ zde instaloval islámský stát Bosnu. O Kosovu ani nemluvě.

V Polsku byla odlišná situace. Polsko mělo hluboké rozpory s carským režimem již nejméně od 18. století a kruté porážky polských povstání carismem v 19. století naroubovaly polský mesianismus a vlastenectví vládních složek do antiruské polohy. Vedle toho Poláci vždy měli jako jediný slovanský národ vzájemné svazky s Británií, a zejména s USA, kde funguje mohutná polská lobby s vlivem na Kongres.

Nesmíme zapomínat ani na Vatikán a na jediného slovanského papeže Wojtylu – Jana Pavla II. Polský katolicismus na rozdíl od katolicismu jiných slovanských zemí měl za II. světové války pozitivní roli vlasteneckého odporu proti hitlerovskému okupantu. Polské vlastenectví bylo obrovskou vzpruhou v boji proti hitlerismu, což se projevilo na západní i na východní frontě. To vše působilo

na polskou trvalou krizi od roku 1956, řešenou návratem Gomulky, a následné krize, vrcholící vznikem Solidarności a nástupem Lecha Walesy na prezidentskou funkci. Dnes Walesa nesouhlasí s instalací tvrdého kapitalismu v zemi. Československo bylo po krátké benešovské éře začleněno do východního bloku. Přitom až do roku 1967 se neprojevoval viditelný rozpor se SSSR, který měl u Čechů neustále velkou vážnost a sympatii za osvobození od fašismu. (Někteří mi vytknou slovo fašismus, prý tu nebyl – ale na Slovensku byl fašistický Tisův režim. Okupovaná ČSR nebyla pouze protektorát!). Invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR roku 1968 vytvořila poprvé v dějinách našich národů rozkol ve vztahu k slovanskému národu Rusku. Včetně tehdejších Ukrajinců a Bělorusů.

Zničení Jugoslávie nebylo možné provést snadno jako zničení Československa politikou a diplo-

Usámy bin Ládina. Diplomatická pomoc separatistům v Jugoslávii byla veřejná jak ze strany Německa (Hans Dietrich Ganscher, Klaus Kinkel), tak ze strany západních diplomatů a státníků. Rovněž úloha paní Albrightové, Condoleezy Riceové a dalších činitelů při kouskování Jugoslávie je nepominutelná. Úloha západních státníků v letecké válce NATO pak je dostatečně dokumentována, počínaje prezidentem Clintonem a konče premiérem Blairem. Haagský soud, který nakonec „řešil“ tuto tzv. krizi, si vysloužil název „Klokaní soud“ („Cangaroo Court“) svým podjatým zaměřením výlučně na Srby, které se dnes ferdýšovsky rozšiřuje i na činovníky kosovských válečníků. Za tragédií svazové Jugoslávie plně odpovídá proradný Západ od A až do Zet.

Konečně k poslednímu rozeštávání Slovanů se nemohu vyjadřovat, jednak pro cenzuru vyhlášenou panem státním zástupcem,

Trosky dílny, raketou zasaženého průmyslového podniku.

Foto – internet

macií. Zde se Západ, - v první řadě Německo – musel angažovat i ilegální vojenskou pomocí, kterou definoval například profesor Doleček (Necenzurované obrazy), prof. Chossudovsky, prof. Noam Chomsky a jiní.

Existují zprávy, že například chorvatské organizace, jakož i bosenské, dostávaly přes Maďarsko i jinými cestami vojenskou výstroj a výzbroj z fondu bývalé DDR.

Dále existují informace, že do Bosny byly naveni bojovníci

jednak pro neukončený proces této krize. Pouze vyjadřuji přání, aby se Slované konečně sjednotili přes veškeré rozpory minulosti i přítomnosti, a aby si všichni uvědomili, že Západ nikdy nebude příznivcem slovanských národů, až e od něho nelze očekávat ani pomoc ani empatii. Tak tomu v dějinách bylo vždy a tak je tomu i dnes.

(Kráceno)

**JIŘÍ JAROŠ NICKELLI,
SPOLEČNOST
LUDVÍKA SVOBODY, BRNO**

Na památku zavražděných vlastenců nezapomeneme!

(Pokračování ze s. 1)

Boj za svobodu nikdy nekončí

**Jindřich Rajchl,
předseda strany PRO:**

Sedmnáctý listopad 1939 je památný den vzdorem proti tehdejšímu nacistickému režimu. Tak obrovskou odvahu projevili tehdejší studenti, kdy se dokázali vzepřít nejstrašlivějšímu zlu, které kdy potkalo naši zem.

Skutečně boj proti nacismu musí zůstat vždy prioritou českého národa, České republiky, a nesmíme jej za žádnou cenu vzdát a jakýmkoliv způsobem jej ospravedlňovat či omlouvat současnou situací. Naše svoboda je něco, co není samozřejmé. Nedostali jsme to zdarma a naši předkové museli umírat, nasazovat svobodu jenom proto, abychom zde dnes mohli stát.

Abychom měli vlastní měnu a naše hranice. Toho všeho v podstatě se dnes pomalu plíživě vzdáváme ve prospěch jednoho jediného bruselského superstátu.

Boj za svobodu nikdy nekončí! A přesně v momentě, kdy si myslíte, že svoboda je daná a že vám ji nikdo nemůže vzít, přesně v ten moment o ni začínáte přicházet. Já ve svých projevech absolutním způsobem odmítám a kategoricky protestuji proti jakémukoliv zpřáhání s národem nebo se státem či režimem, který se otevřeně hlásí k nacistickým kořenům.

Tímto režimem je dnes režim ukrajinský, který vede Volodymyr Zelenskyj. Je ostudou naší země, že v podstatě marginalizujeme co se tam v současné době děje, že tam jsou oslavováni lidé, jako je Stěpan Bandera a Roman Suchevič a další sluhové nacistického

Německa. Volyňský masakr, kde bylo zabito přes 100 tisíc Poláků, Židů a Čechů, by nám měl být obrovským mementem, abychom nikdy a za žádných okolností nespojovali naše síly s národem, který se k něčemu takovému vůbec může hlásit.

Nezapomínejme na to, že dnes o svobodu nepřicházíme tím, že nám sem přijely německé jednotky, vedené Adolfem Hitlerem, ale tím, že v podstatě plíživě odevzdáváme část naší svrchovanosti a část naší suverenity do Bruselu každý jeden jediný den.

Návrh předpisu, kterým by se Česká republika měla vzdát práva veta v rámci Evropské unie, je obrovským ohrožením naší svobody a v tu chvíli by skutečně naše svrchovanost byla pouhou iluzí. Tohle nikdy nesmíme dopustit a musíme vždy se hrdinně bít za naši státnost. Tím největším problémem, který vidím v současnosti, je to, že právě

studentstvo bylo velmi často centrem náporu proti všem totalitním snahám ovládnout naši zem a připravit nás o svobodu. Nyní je tomu naopak. Naši studenti se z role rebelů dostali do role přísluhovačů současného režimu. A když vidíme promlouvat na Národní třídě sluhu Petra Pavla, který se dnes snaží jednat s Lichtenštejny o to, aby erodovaly naše Benešovy dekrety, je to tak absurdní situace, že nad tím zůstává rozum stát.

Neodkládejme náš zdravý rozum, pořád jej používejme a budme hrdi na to, co jsme dokázali. Naš národ je výjimečným národem výjimečných lidí a pevně věřím, že si svou svobodu nenecháme vzít tak jako jsme si ji nenechali vzít tehdy. Pojďme projevit stejnou odvahu, jako projevili studenti v roce 1939 a pojďme jasně říct, že nedopustíme, aby Českou republiku znovu ovládla totalita ze Západu.

**Snahy odnárodnit Evropu
Michal Klusáček, předseda
České strany národně sociální:**

Mladí lidé jsou budoucnost národa. Víme to my, kterým na budoucnosti záleží, vědí to i naši nepřatelé. Stojíme na místě, která nám připomínají zvěrstva, která na Čechách a českých studentech spáchali Němci.

Bylo to v době, kdy český národ se ocitl před vyhubením, které pro nás Němci připravili. A stojíme tu v době, kdy se národy Evropy znovu ocitly pod tlakem, který má ve svém důsledku Evropu odnárodnit a zbytky jejího původního obyvatelstva zotročit.

Tehdejší nepřítel byl zfanatizovaný Němci a dnešním nepřítel jsou nadnárodní korporace, kterým znovu pomáhají zfanatizovaní Němci svými Green Dealy, imigranty...

(Pokračování na s. 3)

Světlogorsk: Lidé, bděte!

Nacismus – historický pohled do minulosti a hrozba současnosti

Na konci loňského října se v přímořském letovisku Světlogorsk v Kaliningradské oblasti konala mezinárodní vědecko-praktická konference Bez promlčecí lhůty. Byla zaměřená na přestupky fašismu a jejím heslem bylo „Zločiny nacistů proti lidem: historie a současnost“. Jednalo se o čtvrté pokračování konference, jež začala v roce 2020. Hlavním cílem tentokrát bylo posouzení integrace materiálů bez promlčecí lhůty do vědecké, vzdělávací, osvětové, výchovné a tvůrčí činnosti. Konference byla rozdělena na několik částí, a to informační, pracovní, filmovou, divadelní a výstavní. V informační sekci vystoupili s referáty různí činovníci, úředníci, historici a archiváři z ministerstev, Úřadu prezidenta, Prokuratury, Vyšetřovacího výboru a veřejných organizací v několika sálech místního kulturního centra Jantarová hala. V pracovní potom u tzv. kulatých stolů se posuzovala anebo hledala řešení již konkrétních úkolů a problémů. Promítaly se filmy ze série Cesty paměti a slávy, uskutečnilo se divadelní představení Norimberk podle hry Alexandra Zvjaginceva.

Témata: Likvidace slovanského obyvatelstva a Generální plán „Východ“, Ponaučení z Norimberku – zlo před soudem historie, Genocida národů SSSR – plánování a realizace, Nezpochybnitelné důkazy o politice genocidy, Metodická podpora učitelů v rámci projektu Bez promlčecí lhůty, Integrace materiálů projektu Bez promlčecí lhůty do systému právního vzdělávání, Památka obětem nacistických zločinců a jejich spojenců v muzejních exponátech a výsta-

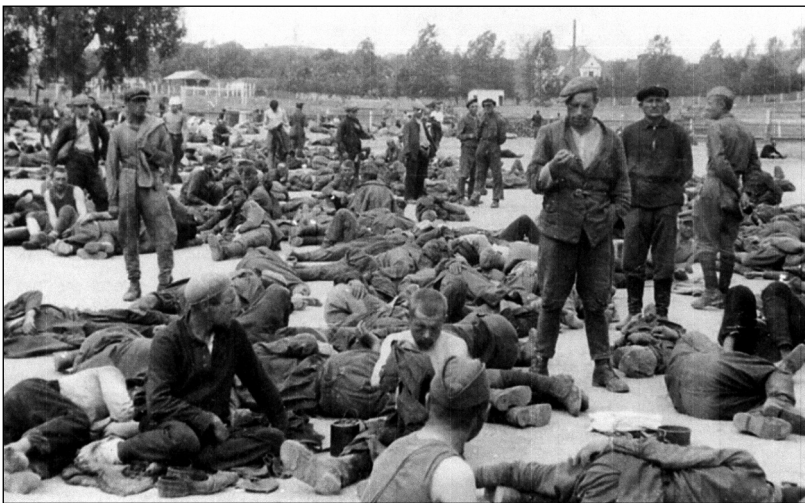
vách, Integrace materiálů projektu Bez promlčecí lhůty do elektronické podoby, Vytvoření sítě Laboratorií pro studium událostí druhé světové války a protipatření vůči falšování dějin, Ustanovení právních skutečností genocidy národů SSSR. Akce se zúčastnily stovky lidí, jen hlavní sál pro dva tisíce návštěvníků byl téměř plný. Více jak polovina z nich byla mládež, studenti, ale hlavně členové různých mládežnických organizací jako třeba Hnutí prvních anebo Vlastenectví a historická paměť.

Nosné téma – genocida národů SSSR. Již v 15 regionech Ruské federace proběhla soudní jednání, jejichž výsledkem jsou rozhodnutí, která přiznala zločiny nacistů a jejich spojenců jako genocidu sovětských civilistů. Souběžně s konferencí byl v Kaliningradském oblastním soudu projednáván 16. případ. Téměř 80 let od konce té strašné události. Jak je to možné, že po tak dlouhé době od konce války? Copak dříve nebyla příležitost? Chyběla politická vůle? Důležité samozřejmě je, že se tak děje nyní, kdy nacistická bestie opět pozvedla hlavu a řadí na několika místech planety. Zločiny proti civilistům nemají promlčecí lhůtu! Zmocněnec pro lidská práva Luhanské národní republiky Viktoria Serdjukova uvedla statistické údaje, potvrzené trestními řízeními, o faktech genocidy Ukrajinců. Dle ní se současná politika Západu podobá politickému kurzu nacistického Německa nejen ideologií, ale i používanými metodami. Jako příklady uvedla zákaz ruského jazyka, používání zakázaného druhu zbraní, cílené ničení civilní infrastruktury a opakované nepřijetí zá-

Pohled na účastníky konference v ruském Světlogorsku.

Zdroj: bezsrokadovnosti.rf

Tranzitní tábor sovětských vojenských zajatců, vězněných nacistickými okupanty v Kaliningradě.

Zdroj: sbornik bezsrokadovnosti.rf

kazu propagace neonacismu na půdě OSN.

Protože se akce konala v Kaliningradské oblasti, tak několik vystupujících se věnovalo právě tomuto území. V době války zde bylo fašisty zřízeno 48 koncentračních táborů, přímo ve městě Kaliningrad jich bylo 21. První byly

otevřeny už na podzim roku 1941. Z počátku v táborech nebyly žádné baráky, vězni žili a spali v klecích přímo pod širým nebem. Až později jim bylo dovoleno postavit si přístřešky. Fungovalo to tu jako jakýsi rozcestník. Vězni byli děleni na ty, kteří byli určeni na práci, na ty, kteří byli určeni na pokusy a na

ty, kteří byli určeni k likvidaci. V jednom referátu zazněl termín „burza práce“. Přijížděli sem podnikatelé a sedláci a otroky pro své firmy nakupovali přímo na nádraží. Tito vězni byli označeni náramníkem OST (VÝCHOD). Celkově prošlo tímto místem hrůzy více jak 4 000 000 lidí. Většinou civilistů, kteří byli pochyťáni na okupovaných územích dnešního Běloruska a Ukrajiny. Samozřejmě, jak fronta postupovala dále do vnitrozemí, tak i z dalších míst Sovětského svazu.

Jedna z vystupujících, Ljubov Platonova, se narodila v květnu 1944 v největším z táborů, který byl nazván Nord (Sever). Popisovala svůj příběh a člověku se tajil dech. Dozvěděla se ho od maminky, oběma se podařilo přežít, ačkoli u této ženy je to přímo neuvěřitelné. Jak silného ducha musí mít člověk, aby po tom všem chtěl dál žít? Ihned po narození byla odebrána a určena na pokusy. Speciálně nakažena černými neštovicemi a pozorována. Maminka ji čas od času mohla vidět a obě se nakonec šťastně dožili osvobození Rudou armádou. Takové štěstí ale neměla většina vězňů. Před příchodem Rudé armády fašisté rozhodli, že všechny vězně zlikvidují. Bylo jich ale tolik, že plán se našťásti nepodařilo zcela vyplnit. Celkem bylo zatím nalezeno 130 hromadných hrobů civilistů. Bohužel je tato hrozba stále živá a proto mile překvapilo, když jeden z vystupujících, zástupce předsedy Vyšetřovacího výboru RF Alexandr Fjodorov, vzpomenu českého spisovatele a antifašistu Julia Fučíka a svou přednášku zakončil slovy: „Lidé, bděte!“ **MIROSLAV HAVLÍK**

Na památku zavražděných vlastenců nezapomeneme!

(Pokračování ze s. 2)

Tehdy se útočilo brutálně a primitivně, dnes se útočí v rukavičkách a sofisticky. A prvotní útok byl a znovu je veden na studenty. Učební osnovy v dnešní době překračují dějiny a studentům jsou vymývány mozky. Důraz je kladen na to, aby žáci nic nevěděli, ale aby tak zvané věděli, kde se informace dají najít. Správné informace nenajdou. Žijeme v době cenzury a zamlžování informací, které nemá v dějinách obdoby. A že člověk, který nemá znalosti, je manipulovatelný, je také jasné. O to dnešnímu školství jde. Západ je v tomto směru dvacet let před námi. Proto máme unikátní možnost nahlédnout do budoucnosti. Ptám se vás. Chcete žít podle cizích zákonů? Chcete, aby naše děti měly sexuální výchovu v mateřské škole a aby jim bylo vtlačováno do hlavy, že si mohou změnit pohlaví podle toho, jak se jim to zlíbí? Chcete živit přistěhovalce z muslimských zemí? Chcete, aby v našich městech vznikala ghetta a tzv. nouzové zóny? Pokud ne, milí vlastenci, začneme konečně jednat, budme svorní a vstřícní jeden k druhému. Zapomeňme na malicherné sváry a rozepře, které mezi některými vlasteneckými

uskupeními jsou a které jsou často uměle vyvolávány našimi nepřáteli. Politika už se nedělá na levou a pravou, ale na národní a protinárodní. Západ je dle mého názoru ztracen, ale my si svou zem pořád můžeme vzít zpět. Čechové vlastenci, pojme se!

Braňme rozmanitost společnosti
Místopředseda strany
Trikolora Josef Sláma:

Nacházíme se u ruzyňských kasáren, kde v průběhu druhé světové války byly zmařeny stovky lidských životů. Bylo tu také popraveno devět studentských vůdců. To, co se odehrávalo v naší zemi po německé okupaci v březnu 1939, nemá v historii srovnání. Osud našeho národa byl vystaven opravdu tvrdé zkoušce, kdy šlo o jeho samotnou existenci. To je nepopíratelný fakt, který nesmíme opomíjet. Poučení pro nás všechny je zásadní: ani svoboda, ani demokracie či státní suverenita, dokonce ani samotná existence národa není samozřejmostí. Toto bychom měli promítnout nejen do našeho jistého vidění světa, ale politici také i do svého každodenního chování a činnosti. Jestli je něco opravdu varováním a odstrašujícím momentem, tak události

u nás probíhající po březnu 1939. Velmi si vážím každého, který měl odvahu vzdoru v tomto nelehkém boji. Lituji každé oběti zrádného nacistického režimu.

I dnešní doba není jednoduchá. Dnes je výročí počátku systémové změny roku 1989. Kladu si otázku: neztrácíme samu podstatu tohoto přerodu svobodu, demokracii a svěbytnost? Rozhodujeme dostatečně my sami o svém vývoji a osudu!? Je u nás opravdu svoboda slova?! Ti lidé, kteří se svým postojem odchýlí od hlavního myšlenkového proudu, jsou demonizováni, je jim nadáváno do dezolátů, kdy něco, co bychom všichni měli respektovat, tj. vlastenectví, je zesměšňováno zkomolením názvu. Symbolem zase této doby o nás bez nás?! Byla překonána a poražena doba hnědá? Dáme skutečně zelenou době zelené?! Není od věci to umět pojmenovat. Zlo se mnohdy rodí pomalu a nenápadně. Braňme svobodu a rozmanitost lidské společnosti. Jen tak můžeme zabránit opakování neblahých událostí, které si připomínáme, které by samozřejmě přišly v jiných podobách, ale o jejich negativních dopadech nemůže být pochyb. Poškodit vás může naše naprostá netečnost a alibismus, a je to třeba říkat dostatečně nahlas.

Česká televize špinila oběti nacismu
Poslanec Parlamentu ČR
Jiří Kobza (Strana přímé demokracie):

Jsem rád, že tu spolu mrzneme na připomínku, na co se nesmí zapomenout. Loni prezident Zeman na moji žádost vyznamenal in memoriam již zde zmíněných devět popravených studentských vůdců, což vyvolalo obrovskou vlnu zpochybňování jejich pozice, zejména ze strany České televize, která se dokonce nestyděla v jedné své reportáži naznačit, že to nebyli žádní vůdcové, že to byli náhodně vybrané oběti, že to byli lidé, kteří s Němci jednali a vlastně byli kolaboranti. Televize se nestyděla pošpinit památku lidí, jež neváhali v boji proti německé okupaci. Ještě jednou tu veřejně prezidentu Zemanovi vyjadřuji dík za to, že vyhověl mé žádosti.

Nezapomínejme na to, že strůjcem toho masakru byl K. H. Frank, sudetský Němec a Henleinův spolupracovník. A sudetská a landsmanschaftská linie se táhne od minulé doby až do dneška. Do zmíněného jednání prezidenta ČR Petra Pavla s Lichtenštejnem a ve snaze spolupracovat s dalšími pro-

ponenty, s Petrem Fialou, zpochybnit a nabourat Benešovy dekrety. Je náš svatý úkol při nás všech, kteří tady mrzneme, nedopustit, aby historická fakta a německá okupace, oběti našich lidí, kteří padli v boji proti ní, byly dehonstovány. Bylo usmrceno 350 tisíc lidí a ještě dalších 20 tisíc lidí zemřelo na následky útrap. Stejně tak nezapomeňme na památku těch 180 tisíc sovětských vojáků, 50 tisíc rumunských vojáků padlých při osvobozování Československa. Nesmíme dopustit, aby jejich památka byla zapomenuta nebo jakkoliv zpochybněna. A to, že tu společně mrzneme, chápu jako důkaz našeho odhodlání. To poselství českých vlastenců odsud z areálu ruzyňských kasáren musí znít dál jasnou a hlasitou řečí. A já vás prosím, abyste toto poselství šířili dál ve svém okolí a nenechali se odradit všelijakými Wolnery a Vondráčky a dalšími pochybnými redaktůrkami České televize, jejichž úkolem je tuto historii přepsat, zpochybnit a ukázat, že nacismus byl až na pár excesů dobrým nástrojem v boji proti komunismu. Nedovolme to. Děkuji vám za odvahu a vytrvalost.

(Dokončení na s. 7)

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Více vzájemného porozumění a úcty k životu

Šestadevadesátiletý občan Rosic u Brna, plukovník v. v. docent Ing. Antonín Malach, CSc., žil rok na Korejském poloostrově. Přijel tam v roce 1953 pár dní po ukončení krvavé války jako pobočník velitele československé jednotky umístěné na demarkační linii mezi oběma nepřátelými Korejemi. Společnost národů (OSN) tam vyslala jednotky nezúčastněných států, aby mezi dosavadními nepřáteli dojednaly mír.

Jako člen Dozorčí komise neutrálních národů odjel Antonín Malach do Asie původně na tři měsíce. Vrátil se ale až za rok. Manželka zůstala doma se dvěma dětmi a čerstvě narozeným třetím synem. Ten před pár dny oslavil sedmdesátiny jako profesor Ostravské univerzity. Když se tento veterán z Koreje vrátil, nejmladší syn už chodil a vítal ho u dveří.

Vyjednávalo se na demarkační linii mezi oběma Korejemi v Pačodě míru. Zúčastnění se pořád hádali, mezinárodní Dozorčí ko-

ritkami. Rosického vojenského veterána jsme požádali o odpovědi na několik otázek:

Jak hodnotíte dosavadní vztahy mezi oběma Korejemi po sedmdesáti letech?

Vztahy mezi oběma částmi Korejského poloostrova jsou dlouhodobě vlažné. Velké naděje a jisté spřátelení nastalo v období, kdy se konala v Soulu v roce 1984 XXIV. letní olympiáda. Potěšilo mě, že tam zazněla v obou částech země oblíbená krásná korejská národní píseň Ariran. Je o dívce, která čeká, až na stránkách rozkvetou azalky a k ní přijde láska. Melodie této písně mě zaujala, koupil jsem si starokorejský hudební nástroj senap, naučil jsem se na něj hrát a symbolicky jej daroval k sedmdesátým narozeninám synu Josefovi, kterého jsem viděl poprvé při svém návratu domů v roce 1954.

Co byste doporučil, aby se vztahy mezi Korejemi zlepšily či vyřešily?

Antonín Malach devadesátiletý

Foto – archiv A. Malacha

Antonín Malach v uniformě na historickém snímku z roku 1953 na Korejském poloostrově.

Foto – archiv A. Malacha

misí se přesto podařilo udržet mezi nimi mír.

Ve své vysoké funkci se Antonín Malach tehdy mohl pohybovat po Severní i Jižní Koreji a na jednáních se setkal dokonce i s Kim Ir-senem, kterého zažil i vtípkovat. „Ptal se nás, jak žijeme, co děláme. Dokonce měl i smysl pro humor. Smál se, že se narodil v den zániku Titaniku, ale přesto věří, že jeho země bude žít,“ svěřil se veterán. V zemi viděl Malach mnoho zničených domů, věcí a lidí zmračených válkou. Pohled na rozbitou Koreu jej provází dodnes. „Oni neměli nic. Vše jsme si na misi do Koreje museli přivést, dokonce i koření. Byli hrozně zbídačení válkou,“ vzpomínal.

Před čtyřmi roky ke svým 92. narozeninám vydal Malach svou knihu vzpomínek na tyto události Co vyřeší válka. Publikaci pokřtil na Moravském náměstí v Brně. Protože má dodnes slabost pro krásné ženy, při autogramiádě se dal vyfotografovat se svými favo-

Obě části Korejského poloostrova prokázaly vysokou technickou schopnost. V běžných domácnostech se u nás používají vyspělé jihokorejské výrobky a Jihokorejci se přihlásili do soutěže o dostavbu naší jaderné elektrárny. Většina států zaujímá vůči Severní Koreji izolovaný postoj, exprezident Donald Trump však dokázal s Kim Čong-unem jednat.

Je až neuvěřitelné, že se Severokorejci podařilo vyrobit jako jednomu z mála států světa jadernou zbraň, ovšem na úkor životní úrovně. Spojením by vznikl silný stát. Brání tomu však politické důvody. Na jedné mezinárodní konferenci válečných veteránů jsem o této otázce hovořil s jihokorejským delegátem. Dospěli jsme k názoru, že kdyby se do toho nepletly velmoci, Korea už by byla dávno sjednocená.

Prozradte něco navíc, co jste nezachytil ve své knize Co vyřeší válka.

Byl jsem účastníkem mírové mise v době, kdy panovaly přátel-

ské vztahy mezi ČSSR a Severní Koreou.

Byl jsem tehdy svědkem vydatné pomoci z naší strany, například jsem byl přítomen předávání škodovácké lokomotivy. Protože prakticky všechny vlaky byly zničeny kobercovými nálety, velmi mě to citově dojalo a byl jsem na svou vlast hrdý.

O svých zkušenostech z tehdejší Koreje občas besedujete se zájemci v Komunitním centru pro válečné veterány v Brně. S jakým ohlasem?

Lidé přijímali mé zážitky s pochopením a měli četné doplňující otázky.

Jste nejstarším veteránem tohoto Komunitního centra. Přibližte nám jeho činnost.

Váleční veteráni mají zvláštní úlohu v otázkách války a míru. Poznali následky válek na své kůži a mohou působit svými zkušenostmi zejména na mládež a děti. V tomto smyslu dobře plní svou úlohu Komunitní centrum váleč-

ných veteránů v Brně, které bylo v České republice založeno jako první. Stará se o válečné veterány například tak, aby našli po skončení misí práci, organizuje výstavy, besedy a rozvíjí bohatou činnost včetně mezinárodních konferencí ve spolupráci s Univerzitou obrany za podpory Vojenské nemocnice Brno.

Jak vidíte současnou žhavou mezinárodní politicko-vojenskou situaci ve světě?

Nemohu pochopit, že s rozvojem vzdělanosti a zlepšujícími se životními podmínkami dochází ke sporům o území. Vážně zřejmě výchova v rodinách a ve školách. Mezinárodní organizace by měly mít větší autoritu, velmoci by měly mírnit své požadavky a uplatňovat více tolerance.

Co byste sám chtěl říct od plic našim čtenářům?

Více vzájemného porozumění a úcty k životu. (Naše pravda)

Antonín Malach s korejskou dívkou, z doby působení v rámci Dozorčí komise neutrálních států v Koreji

Sbírka ČsOL

Válečný veterán Antonín Malach na setkání v Komunitním centru pro válečné veterány Brno

Foto Československý legionář

Slovo veterána Velké vlastenecké války

Jmenuji se Vladimír Winter a letos 27. ledna mi bylo 92 let

Když mi bylo šest let (v roce 1931), v Československu nebyla práce, tak se tatínek rozhodl odjet za prací do tehdejšího Sovětského svazu – Stalingradu.

V roce 1941, zrovna jsem ukončil desetiletou základní školní docházku, 22. června hitlerovské hordy napadly Sovětský svaz – vypukla válka. Místo dalšího studia jsem nastoupil do Stalingradského traktorového závodu, kde jsem se podílel na výrobě tanků. Byla to hrozná doba. Při bombar-

dování jsme nechodili do krytů, zůstávali jsme u svých strojů, jako vojáci u svých zbraní. Můj mladší bratr jezdil s rybáři na řece Volze, takže k tomu kousku chleba, co jsme fasovali, byla někdy i ryba. Maminka též pracovala na závodě, tatínek v té době už nežil.

Po evakuaci do Kazachstánu jsem v 18 letech vstoupil do Rudé armády. Na výzvu jsem jako Čechoslovák vstoupil do 1. československého praporu a jako frontový šofér jsem ukončil svoji bojovou

cestu v osvobozeném Československu.

Všichni jsme se radovali ze znovu nabyté svobody. Svět se vzpamatovával z hrozné války. Pak jako blesk z čistého nebe přišla zpráva o napadení Koreje agresorem USA.

Zatímco my jsme žili v míru, na Koreu padaly americké bomby. Věřili jsme pevně, že korejský lid v čele se svým vůdcem Kim Ir Senem zvítězí, že se nepoddá a neustoupí ani o krok. Já vím, co je

válka, co to je vidět umírat svoje kamarády a svoje blízké. My jsme u Stalingradu bojovali o každý metr půdy a také jsme neustoupili ani o krok. Rusové říkají: „Staját ná smert.“ My stajáli na smertí.

Obdivuji korejský lid, který stále hledí tváří v tvář krvelačným supům, kteří by chtěli svými pařáty rozervat a zničit tuto krásnou zemi. Výstižněji to neumím vyjádřit – korejský lid „stojít ná smertí“. „Stojít ná smertí“ nejen za sebe, ale za nás za všechny. Přitom po celá

ta dlouhá léta pod moudrým vedením Prezidenta Kim Ir Sena, po jeho skonu stejně pod moudrým vedením vůdce Kim Čong Ila, dokázal ze zpusťšené země vybudovat moderní stát. Nyní pod vedením Kim Čong Una pokračuje v budování i obraně vlasti.

Nesmírně si vážím památky Prezidenta Kim Ir Sena, nesmírně si vážím korejského lidu.

**Kapitán v. v.
VLADIMÍR WINTER,**
veterán Velké vlastenecké války

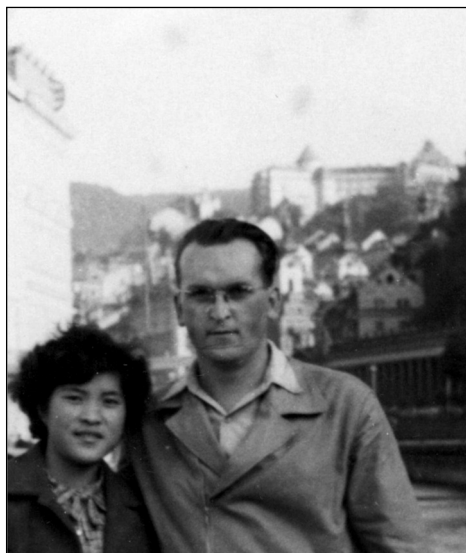

Pchjongjang a co naše děti dokázaly z tohoto rozbitého města vybudovat.

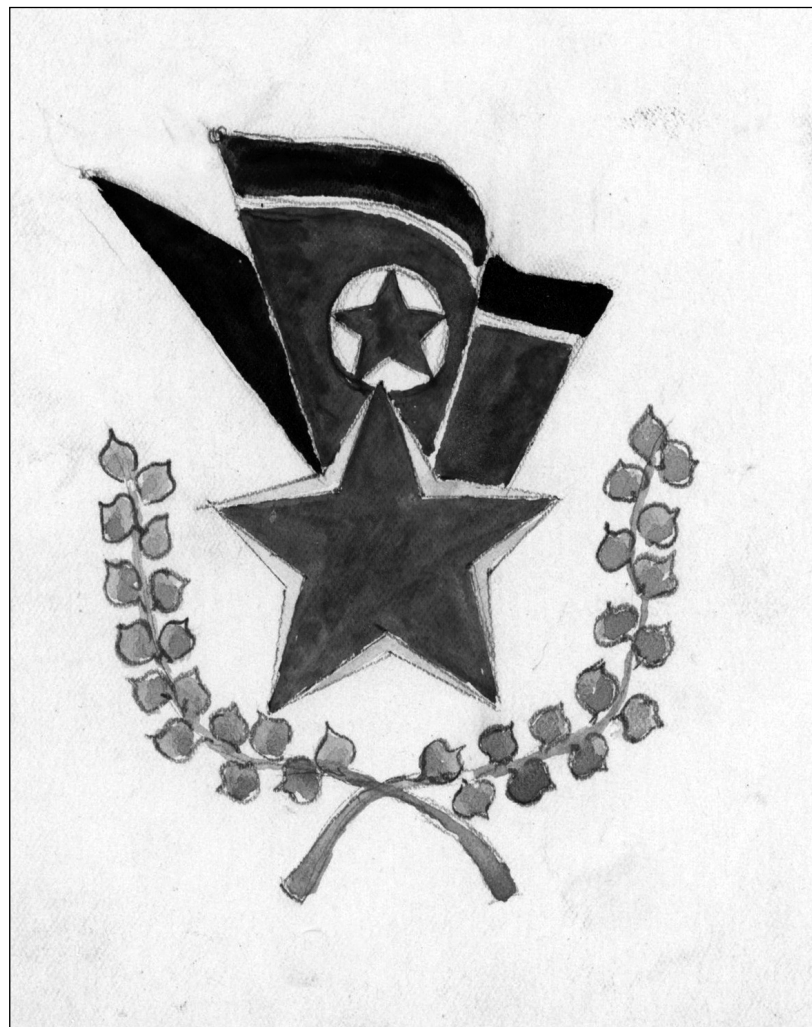
Foto (4x) – archiv

Pchjongjang a co naše děti dokázaly vybudovat.

Major Václav Koška s jednou ze „svých dcer“ v Karlových Varech.

Pionýrská skupina při domově korejských dětí ve Valči,
Vás zve na 4 pionýrský slib,
který se bude konat dne 7. listopadu 1950 v 10 hodin dopoledne
ve valečském zámku.
Odpoledne od 14 hodin je kulturní program
Džong Vonka
Předseda vedoucí skup. Turnovec
Vedoucí domova

A co naše děti dokázaly vybudovat.

Stranu 5 připravila a redigovala Nataša Weberová

Země dvacetí tisíců řek a deseti tisíců jezer

Běloruská republika se nachází ve střední části Evropy na vodním předělu Baltického a Černého moře. Rozprostírá se na 207,6 tisíce km čtverečních, z toho 38 % tvoří lesy, 2 % vodní plochy, 44 % zemědělské půdy a 16 % ostatní plochy. Co do velikosti území republika zaujímá 13. místo mezi evropskými státy a 6. místo mezi zeměmi SNS za Ruskem, Kazachstánem, Ukrajinou, Uzbekistánem a Turkmenistánem. Bělorusko je jen o málo menší než Velká Británie a Rumunsko a více než dvakrát větší než Portugalsko a Maďarsko.

Reliéf Běloruska tvoří rovina a mírná pahorkatina o průměrné nadmořské výšce 160 m. Nejvyšší

bod dosahuje pouhých 345 m. Rovinatý kraj dává dobré podmínky pro rovnoměrné rozmístění obyvatelstva, pro zemědělství, výstavbu průmyslových závodů, silnic a železnic, jakož i pro turistiku a výstavbu rekreačních zařízení.

Území Běloruska rozděluje povodí Baltského a Černého moře. Zemí protéká 20 800 řek o celkové délce 90 600 km. Z nich největší, jejichž délka přesahuje 500 km, jsou Dněpr a jeho přítoky Pripjať, Berezina a Což, dále Něman a jeho přítok Vilija, a Západní Dvina. Bělorusko prostupuje 10 800 jezer a přes 9000 rašelinišť. Nejhlubší jezera, jedinečná svým rozmanitým pobřežím a malebností, se nacházejí v běloruském Pojezeří. Největší jezero Naroč zaujímá

plochu 80 km čtverečních. Ze 136 umělých vodních nádrží je největší Vilejská, která se rovná svojí plochou Naročskému jezeru.

Pokud jde o zabezpečení vodních zdrojů, má Bělorusko velmi dobré podmínky. Přírodní vodní zásoby dostačují jak pro současnou, tak i budoucí potřebu. Povrchovými vodními zdroji jsou především říční toky, jejichž roční průtok dosahuje v průměru 579 km krychlových.

Kolem 55 % ročního průtoku připadá na řeky, tekoucí do Černého moře, 45 % na povodí Baltského moře. V letech bohatých na srážky se zvyšuje průtok na 92,4 km krychlových, naopak v letech suchých klesá na 37,2 km krychlových, což postačuje k pokrytí běloruských potřeb. Sladkovodní podzemní zdroje se nacházejí na celém území Běloruska. Jejich přírodní zásoby tvoří 15,9 km krychlových za rok.

Půdní fond Běloruska představuje 20,7 milionu hektarů. Složení půdy je rozmanité. V ornici převládá půda hlinitá – 57,6 % a hlinitopísečná – 42,5 %, ostatní je písčinná a rašelinná. Základní druhy jsou hnědozem a podzolová půda. Co se týče závlah, 45,3 % celkové plochy orné půdy zaujímají normálně zavlažené plochy, 40,3 % po určitou dobu nadměrně zavlažované a 14,4 % neustále nadměrně zavlažované.

Podnebí Běloruska je mírně vnitrozemské. Průměrná teplota v lednu je od -4 °C na jihozápadě do -8 °C na severovýchodě, v červenci od 17 °C na severu do 19 °C na jihu. Množství dešťových srážek činí od 500 mm do 700 mm ročně. Více než třetinu Běloruska zaujímají smíšené lesy. Na běloruském území se nachází část Bělověžského pralesa a Pripjatská přírodní rezervace.

Běloruští lidé ctí staré slovanské zásady svých předků: s chlebem a solí vítali své hosty z České republiky (v čele s předsedou SV ČR Janem Minářem) i děvčata pracující v zemědělském kombinátu ve Ždanoviči.
Foto – publikace – Bělorusko země přátel. Vydal Slovanský výbor České republiky

Počet obyvatel Republiky Bělorus k 1. lednu 2005 představoval 9,8 milionu, z nichž 71,5 % žije ve městech. V průmyslu a zemědělství je zaměstnáno 4,3 milionu občanů, což je 72 % obyvatel schopných práce. Co do počtu obyvatel Bělorusko zaujímá 5. místo mezi zeměmi SNS za Ruskem, Ukrajinou, Uzbekistánem a Kazachstánem.

Podle územního dělení má Bělorusko šest oblastí a 118 okresů. Hlavní město republiky je Minsk, město – hrdina. Minsk je sídlem Běloruské univerzity a Akademie

věd Běloruské republiky. Je zde velký počet kulturních zařízení, například Velké divadlo Běloruské republiky, a největší průmyslové podniky země. Z dalších 110 měst jsou největší Vitebsk, Gomel, Grodno, Mogilev, Baranoviči, Bobrujsk, Mozyr, Brest, Lida a Pinsk.

Státními jazyky jsou běloruský a ruský, platidlem je (zatím) běloruský rubl. Polovina obyvatelstva se hlásí k náboženství, z toho přes 80 % k pravoslavnému, 15 % ke katolickému a 5 % k protestantskému a muslimskému. Tři čtvrtiny všeho obyvatelstva tvoří Bělorusové. Kromě nich zde žije velký počet Rusů, Poláků a Ukrajinců.

Slovanský výbor České republiky.
Bělorusko - země přátel

Známý obří nákladní vůz značky Belaz z běloruského automobilového závodu v Minsku. Chlouba běloruského průmyslu.

Foto – z publikace – Bělorusko země přátel

Vánoční setkání s kozáky

Kozácké sdružení VŠČZs, z.s.
Vás zve na

KOZÁCKÝ BÁL

Společenský sál „Na Marjance“, Bělohorská 35/262, Praha 6 - Břevnov

3. února 2024 19:00 – 01:00

Uzavřena společenská akce pro členy a přátele VŠČZS

Program:
živa hudba, kozácký folklor, předtančení, soutěže, tombola, domácí občerstvení (individuálně).

Forma oblečení:
Společenský oděv nebo národní kroje.

Informace, rezervace míst a vstupenky:
Turanina Elena, 724 336 295, turanina@kazaki.cz
Dzjubová Irena, 603 172 455, dzjubova@kazaki.cz

www.kazaki.cz

Vánoční setkání s kozáky proběhlo dne 22. 12. 2023 v chrámu sv. Kateřiny v nádherném přátelském ovzduší. Dětem pro radost nechyběl ani děda Mráz (děd Moroz) s půvabnou Sněguročkou

Foto N. W.

Moskevská jednání 1943. Skutečně nás odtrhla od Západu?

Dvanáctého prosince 1943 byla podepsána Smlouva o vzájemné spolupráci mezi Československem a Sovětským svazem. Bylo to přes negativní postoj Britů, při čemž ovšem sama vláda Jeho veličenstva podobnou dohodu měla už dva roky. Mělo to svůj smysl, tedy negativní postoj. Churchill si uvědomoval, že tím ztrácí jedinečnou možnost být jediným „ovlivňovatelem“ dění ve střední Evropě. Beneš však měl svou vizi. Chtěl, abychom byli zemí mezi Východem a Západem a byli na přístře před německým expanzionalismem tak chráněni z obou stran. Měl své zkušenosti. Mnichov byl ještě v dobré paměti. Přesto k jednání přistoupil až po Teheránské konferenci, kdy mu souhlas sdělil sám Eden.

Trináctého prosince, tedy před osmdesáti lety, kdy smlouva již byla podepsána, začala v Moskvě v residenci dr. Beneše jednání londýnské a moskevské emigrace, jež trvala několik dnů a ukázala mnohé shody, ale i rozpory mezi oběma stranami. Londýn zastupoval sám prezident, který měl po boku kancléře Smutného, a do jisté míry i vyslance Zdeňka Fierlingera, jeho dobrého známého a zároveň zastupce sociální demokracie, ko-

munisty pak Gottwald, nemocný Šverma, Kopecký. Setkal se však i s jinými utečenci, např. se Zdeňkem Nejedlým, dr. Vrbenským, bývalým ministrem první poválečné vlády ad. Musel vyslechnout kritický postoj k jeho říjnové (1938) demisi a názor, že jsme se měli bránit. Vysvětlil smysl svých tehdejších rozhodnutí, hlavním však v jednání byla budoucnost země. V tom nakonec k plné shodě ne vždy došli. Dalším komplexem otázek byl problém Slovenska a teorie „čechoslovakismu“. Komunisté ji odmítli, Beneš bránil. Způsob vlády na Slovensku proto byl zatím odložen. Pokud jde o ozbrojený boj, nevznikl žádný problém. Tady došlo k úplné shodě. Návrh, aby KSČ vstoupila do londýnské vlády, byl však komunisty odmítnut jako předčasné, což dr. Beneš chápal. Měl dokonce říci: „Budete nejsilnějším článkem nového režimu“ (podle Jacquese Rupnicka). Pak přišel na pořad odsun. Tady už došlo k rozporné diskusi. Beneš byl ve výhodě. Souhlasili s ním Britové, vlastně i Američané a jak pojednal dokonce se Stalinem, nakonec i ten. Moskevské komunistické vedení emigrace však s „podobnou koncepcí nepočítalo, o kolektivní vině a hromadné odplatě sudetoněmec-

Edvard Beneš podepsal v prosinci 1943 v Moskvě Smlouvu mezi ČSR a SSSR o vzájemné spolupráci. Foto – internet

ké menšině neuvažovalo...“ (podle Marie Švermové). Proto jako „experta“ si pozval sudetského komunistického funkcionáře Roberta Korba. Ten společně s Gottwaldem se přiklonil k Benešově linii, a to proto, že „postoje sudetských Němců k Československu se během války nezměnily a že k výraznějšímu projevu vůči nacismu v Sudetech nedošlo“ (podle Marie Švermové).

Třidenní rozhovory byly tedy užitečné. Pro obě strany. Mohly se tak stát východiskem k pozdějším jednáním o Košickém vládním programu. Navíc londýnské státní

vedení se dozvědělo, jaké postoje a v jaké věci zastávají komunisté. Mohlo se na ně připravit. Zvlášť, pokud jde o odsun, bylo konečně jasno.

Podle prezidenta rozhovory byly velmi užitečné. Stejně jako právě podepsaná smlouva. Proto dr. Beneš 23. prosince odjížděl z Moskvy velice dobře naladěný. Cestou do Baku, kterou absolvoval v salónním vlaku, ho doprovázel vyslanec Fierlinger, jinak v té době prezidentův člověk, a jistě probrali všechny body znovu ze všech stran. Pochopitelně tak sovětský diplomatický personál, jenž však

už se hovorů neúčastnil. Další informace kromě paměti Marie Švermové a politiků oné doby si lze dodnes přečíst. Byly vydané. Já ve svých Osudových okamžicích komunistické strany jsem se jim také věnoval.

Dnes se ovšem dozvídáme o tom, že tato smlouva nás odvrhla od Západu a věnovala Stalinovi. Proč však více jak čtyřicet let po válce jsme nepoznali nic takového jako je válka a proč po našem zapojení do NATO jsme svou podporou se vlastně účastnili bombardování Srbska a zabíjení nevinných? Proč jsme asistovali v Iráku při operaci Pouštní bouře a to na základě podvržených důkazů? Proč jsme v Afghánistánu museli zanechat své mrtvé, když tamní válka se nás vůbec netýkala? Proč sypeme zbraně, peníze a další materiál do Ukrajiny, když víme, že na počátku byl protiústavní převrat a později i úmyslně neplněné Minské dohody a že tato válka slouží jen k tomu, aby Spojené státy mohly přímo na bojišti vyzkoušet své zbraně a při tom poškodili svého soupeře, který sice neusiluje jako ony o světovládu, ale je překážkou tohoto záměru? A konečně, proč se už dávno nejedná, aby mohly zmíknout zbraně? Mám se ještě dál ptát? **JAROSLAV KOJZAR**

Na památku zavražděných vlastenců nezapomeneme!

(Dokončení ze s. 1, 2 a 3)

Popravení musí zůstat v našich srdcích

Peter Mrázek, předseda Československého svazu protifašistických bojovníků a vojenského sdružení rehabilitovaných:

Sešmátnutý listopad je skutečně jedním z prvních dnů naší historie.

Od té doby uplynulo 84 let a přesto je nutné, abychom si tyto a nejenom tyto události stále připomínali. Nacisté zavřeli naše vysoké školy, devět studentských předáků zavraždili právě zde, v ru-

zyňských kasárnách, 1200 jich zavlekli do koncentračních táborů. A toto byl jen jeden jediný den německé okupace. Nacismus má pak na svědomí více než 360 tisíc životů našich spoluobčanů. Zločiny toho režimu v naší zemi začaly již dlouho před Mnichovem a to terorem a vražděním sudetáckých ordnerů, po Mnichově vyháněním Čechoslováků z ukradených území a pak po celou dobu okupace. Zavraždění těchto studentů to byl čin, příznačný totalitním režimům.

Nazývat tento skutek popravou je podle mě vážná chyba, protože s právem to nemělo nikdy nic spo-

lečného. Na tomto místě bylo připraveno o život celkem 247 dalších osob, především vojáků. Mezi prvními byli generál Bílý, generál Vojta, podplukovník Balabán a pak následovali další.

Proč tento výčet uvádím? Abychom si uvědomili, že nejen německý nacismus, ale každý totalitní režim se vždy zaměřuje v první řadě na oslabení protivníka tím nejjednodušším a nejrychlejším způsobem – vyvražděním elit! Ti první zde popravení musí zůstat hluboko v naší mysli a hluboko v našich srdcích. Jejich odkaz obzvláště v dnešních dnech musí být

středobodem našeho myšlení a především konání. Na jejich památku nezapomeneme.

Lhostejnost matkou smrti Doc. Zdeněk Vospěla, zastupující Nadaci Nadání Marie, Zdeňky a Josefa Hlávkových:

Hlávkovi bylo vždy blízké nenechat lhostejnosti nikdy zabřednout. Nepřátelé Slovanů jsou hrozně mrzí. Ale my sami máme v stopě jisté nepřátelství, se kterým se těžce bojuje. A to je v rozporu. Lhostejnost – to je matka smrti. To je cesta do pekel. Přeji vám, abyste nacházeli odpor k lhostejnosti své i svého

okolí. Aby nás nečekaly hrozné události. Měl jsem dva kolegy – nejsou již na této Zemi – kteří ten proces věznění v Mauthausenu přežili. Mnoho roků jsem je žádal, aby mi o tom něco pověděli, ale ani jeden o tom mluvit nechtěl. Až ve filmech ke konci svého života o tom začali vyprávět. Jsou to věci, které pro mladé lidi museli být příšerné. My si to asi neumíme představit: Někde tady sedět v noci. Polonazi, vystrašení, co se s nimi bude dít!? Takže nezapomenout je jedna věc. Vyvarovat se lhostejnosti, která je pro nás ten největší nepřítel.

Zaznamenal JAN JELÍNEK

Vítězové soutěže Sdružení přátel piva

Sdružení přátel piva (SPP) vzniklo, jehož předsedou je Tomáš Erlich, transformací z původní Strany přátel piva. Od roku 2005 je členem Evropské unie pivních spotřebitelů. Mezi členy SPP lze nalézt mnohé české sládky, ale také i členy ze zahraničí.

K 9. listopadu mělo SPP 1558 registrovaných pravoplatných členů. Nejvíce členů je v Praze – 39 %, nejméně v Karlovarském kraji (0,8 %). Loni v listopadu SPP vyhlásilo výsledky své soutěže o nejlepší piva, pivovary a pivovarnické osobnosti za rok 2023.

Slavnostní ceremoniál se konal v Sládkově sále Návštěvnického centra Rodinného pivovaru Bernard v Humpolci.

V loňském prosincovém čísle našeho listu Slovanské vzájemnosti jsme již zmínili, že vítězným pivovarem se stal Rodinný pivovar Bernard a šampionem mezi sládky Petr Petružálek z pivovaru v Merklíně. Nyní v únorovém čísle SV publikujeme zbylé výsledky soutěže SPP.

Kategorie Světlé výčepní pivo:

1. Hektor, světlé výčepní – Řemeslný pivovar CLOCK.
2. Fabián desítka – Pivovar Hostomice.
3. Bernard desítka – Rodinný pivovar Bernard.

Kategorie Světlý ležák:

1. Prostě Světlý ležák – Pivovar BadFlash.
2. Fabián 12 %, světlý ležák – Pivovar Hostomice.
3. Muflon, světlý ležák 11 % – Pivovar Kunratice.

Kategorie Silné pivo:

1. Primátor 16 % Exkluziv – Pivovar Primátor.
2. Dalešické Májové 13 % – Pivovar Dalešice.
3. Festpils Konspirátor – Pivovar Ovipistán, Pivní rozjímání a létající sládek Aleš Dvořák.

Kategorie Tmavé/ polotmavé, spodně kvašené pivo:

1. Černá svině 13 % - Pivovar Kostelec nad Černými lesy.
2. Svatý Norbert Tmavý ležák – Pivovar Strahov.

3. Bernard, Černý ležák s jemnými kvasnicemi – Rodinný pivovar Bernard.

Kategorie Pšeničné pivo:

1. Hefe Weizen 11 % - Akciový pivovar Libertas.
2. 12 % Svatého Jana Nepomuckého – Pivovar Zlatá kráva.
3. Svatý Norbert Weizen – Pivovar Strahov.

Kategorie Světlé, svrchně kvašené pivo:

1. 15 % Volt Baterka – Pivovar Volt.
2. Bernard, Bohemian Ale – Rodinný pivovar Bernard.
3. Bernard IPA – Rodinný pivovar Bernard.
- Kategorie Tmavé/ polotmavé, svrchně kvašené pivo:**
1. 15 % Volt Baterka – Pivovar Volt.
2. Bernard, Bohemian Ale – Rodinný pivovar Bernard.
3. Bernard IPA – Rodinný pivovar Bernard.
- Kategorie Tmavé/ polotmavé, svrchně kvašené pivo:**
1. Torpid Mind, Russian Imperial Stout – Pivovar Bad Flash.
2. Zhůřák, Extreme Asfalt stout – Pivovar Zhůřák.
3. Máša stout 11 % - Pivovar Máša.

Kategorie Kyselé pivo: (Toto pivo neznamená, že je zkyslé pivo. Naopak bývá vážené

a znalci vyhledávané. Produkuje se v mnoha částech světa. Největší věhlas mu pravděpodobně přinesla Belgie).

1. Hangár, Sršeň bez příchutě – Létající pivovar Hangár.
2. Nachmelená opice, Gosíčko 11 % - Pivovar Nachmelená opice.
3. Obora Jahoda – Pivovar Obora.

Kategorie Létající pivovar roku: Nejčastěji se jedná o výrobce piva, který nedisponuje vlastním výrobním zařízením, vlastní pouze svoji značku, potažmo i recepturu. Proto si vařívá své várky v pronajatých pivovarech.

1. Pivovar Chroust
 2. Pivovar Hangár
 3. Pivovar Falkon.
- Speciální pivní počín roku 2023 dostal od SPP nejvyšší ocenění Petr Kváš z Pivovaru v Přeštici, který nebyl lhostejný k těžkému osudu obyčejného chlapa Jirky, milujícího také pivo. Roku 2010 zasáhla do Jirkova života nemoc –

Sládkem roku vyhlášen Petr Petružálek z pivovaru v Merklíně.

FOTO – Petr Brodecký

takřka oslepl. Jeho kamarád Petr z Pivovaru Přeštice nezahálel a rozjel dobročinný projekt „Jiříkovo vidění“ se snahou co nejvíce mu pomoci a zlepšit život pomocí speciálních čtecích brýlí. Do projektu se zapojilo dalších pět minipivovarů – Hulvát, Louka, Hákův parostrojní pivovar, Psychovar a rakouský pivovar Hutschn Bräu. A díky speciálnímu přístroji Jirka zase bude moci vést běžný život.

Zaznamenal JAN JELÍNEK

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Vzpomínka číslo 1

Byla jsem vyhnána se dvěma dětmi ve věku 8 a 11 let, jenom se dvěma uzlíky a s tím, co jsme měli na sobě. Bydleli jsme v hájovně, měli jsme dvě kravky, kozu, slepice, kachny, prasátko, nábytek do kuchyně a světnice a také 20 m³ dřeva. Musela jsem tam všechno nechat, manžel narukoval do Brna a já s dětmi jsem jela do Kardašovy Řečice, kde jsem měla tetu. U ní jsem nechala děti, sama

V Českých Budějovicích, kam jsem denně dojížděl do učení, bylo možno pozorovat rychle narůstající drzost příslušníků početné německé menšiny. Rovněž ve vlaku byly jejich sebevědomé projevy stále zřetelnější, zvláště Němců z Nových Hradů (panství, které požaduje zpět tehdejší majitel Buquoy).

V září 1938 mi otec řekl, že se v dílnách rozebírají stroje a odváží s dalším důležitým materiálem do vnitrozemí. V té době také

rovic, asi 10 km od Mirovic. S ní odjela i sestra, která po svém sňatku v roce 1937 bydlela nedaleko nás.

Po odjezdu matky a sestry jsme zůstali s otcem sami v rodinném domku, postaveném v r. 1932, a čekali, co se bude dít.

Jednoho dne přišel otec se zprávou, že k večeru odjede do vnitrozemí poslední vlak, takže jsme sbalili zavazadla a odvezli je na nádraží. Prostor před nádražím byl plný vozíků, kočárků, trakařů apod., velké nádraží bylo přeplněné, ale lidé se chovali velmi ukázněně, na nějaké scény se nepamatuji. Švagr přenesl cennější věci do našeho domku v očekávání, že budou lépe zabezpečeny, bohužel však byly ukradeny.

Konečně se dal vlak do pohybu směrem na České Budějovice. Lokomotiva však neutáhla dlouhý vlak ve stoupání hned za nádražím, takže se celá souprava vrátila zpět a po chvíli se znovu rozjela. Kulisou těchto dramatických chvil byly hořící haldy uhlí vedle výtopy, tmavý kouř zahaloval oblohu.

Do Českých Budějovic jsme dorazili za tmy, nějaké pomocné skupiny nás dopravily k přespaní do škol.

Odtud jsme odjeli za matkou do Kozárovic, ne na dlouho, neboť otec byl přeložen do Jihlavy, švagr do Trnavy. Tam nacionální Slováci Čechy do dílen vůbec nepustili, zaměstnali je kopáním zákopů, takže jsme nakonec zakotvili v Plzni, v dílnách ČSD.

Já jsem se vrátil zpět do Českých Budějovic, obsadil jsem pokoj bratra, který byl v té době mobilizován. Záhy jsem zjistil, že nepravdělným spojením se mohu vrátit zpět do Českých Velenic, což se mi podařilo a zůstal jsem tam několik dnů až do odjezdu poslední soupravy vlaku s posledními obyvateli města, hlavně železničáři. Druhý den vstoupila nacistická vojska do zcela opuštěných

Vojenská střelnice Praha – Kobylisy 4. 10. 1938. Českoslovenští důstojníci před zástupci tisku předvádějí zbraně a trhaviny z provenience Abweru, které čs. bezpečnostní orgány zajistily v úkrytech v Březi u Mikulova, u Frývaldova (Jeseník), v Horním Dvoře (Oberhof), v Jindřichovicích, ve slezské Vidnavě apod. Důstojníci prezentují před přítomnými zahraničními novináři německé zmodernizované samopaly typu Bergmann MP 18/1, pistole typu Walter ráže 7,65 mm, s náhradními zásobníky a střelivem, ruční granáty, zápalné šňůry, rozbušky, olejové nádoby – fantolin s výbušnými náplněmi či trhaviny kamuflované jako známé konzervové plechové marmelády Marila, Melangne.

jsem jela do Jemčiny a tam jsem pracovala v lese, abych mohla tetě dávat na děti peníze.

Děti přišly na neděli domů a druhý den jsem je zase dovedla do Řečice. Po půl roce jsme dostali byt a mohli si děti vzít domů. Tam jsme bydleli celou válku. Muž jezdil s koňmi a pracoval v lese jako já. Po válce jsme se zase vrátili domů na Markétu, koupili si nějaký nábytek a mohli žít zase jako lidi.

Už bych nechtěla zažít to, co jsme zažili za těch šest roků!

**EMA RŮŽIČKOVÁ,
TEHDY MARKÉTA**

Vzpomínka číslo 2

Rodiče žili od roku 1921 v Českých Velenicích, kde otec pracoval. České Velenice měly v té době asi 5000 obyvatel a spolků byla řada – Sokol, DTJ, Orel, Junáci volnosti, skauti, sportovní kluby, a zejména hudební soubory. Železničářská dechovka jezdila pravidelně na všesokolské slety. Dále zde působily pěvecké sbory, ochotnické soubory i barácké spolky. V městečku byla jak obecná, tak i měšťanská škola. České Velenice byly téměř stoprocentně české, takže situace nebyla nikdy tak vyhrocená jako v jiných místech.

Konala se různá shromáždění s projevy odhodlání bránit vlast, neopouštět území. Zejména tradiční lampionový průvod k svátku Mistra Jana Husa byl veden ulicemi viditelnými z blízkého rakouského, od března 1938 však již německého Gmündu. Pamatuji se, že hlavním řečníkem byl poslanec JUDr. Neuman, pozdější ministr.

někteří občané začali stěhovat cenné předměty i nábytek k příbuzným. Ubezpečování představitelů města a státu již nikdo nevěřil, ovšem daleko více než zabrání území se očekávalo vojenské střetnutí. Tomu nasvědčovalo hořecné budování pevností, lidově „řopíků“, v pásmu asi 10 km od hranic.

Také matka odjela s několika zavazadly k příbuzným do Kozá-

Situaci nejhůře snášejí děti a staří lidé.

Fašistické bestie v plné parádě. To netušili, jak dopadnou. Foto (3x) – archiv

Českých Velenic – bylo to 8. 10. 1938.

Byl to otřesný pohled – pětitisícové město téměř bez lidí, po zahradách se proháněli králíci, slepice, psi, u plotu ještě zůstávaly přivázané kozy, u nádraží snad stovka různých dopravních prostředků. Nejhorší působilo zlověstné ticho a očekávání, co vlastně přijde.

**FRANTIŠEK KRPÁLEK,
TEHDY ČESKÉ VELENICE**

Vzpomínka číslo 3

Patřím také k vyhnaným v roce 1938. Narodil jsem se v roce 1921 a až do roku 1938 žil v šestičlenné rodině v jižních Čechách v Českých Velenicích. Hitler zabral Sudety, ale České Velenice, které byly téměř bez Němců, zabrány nebyly a pouliční ampliony stále ujišťovaly, že zabrání nebudeme, abychom zůstali na svých místech:

V Českých Velenicích byly tehdy velké železniční dílny a opravy ČSD, kde byla zaměstnána možná více než polovina obyvatel města. ČSD však nečekaly, až Němci přijdou, ale celé dílny i se zaměstnanci přestěhovaly do vnitrozemí. Někteří dobře situovaní si objednali stěhováky a zavčas se i s majetkem vystěhovali. My jsme zůstali s maminkou a čekali jsme, co se bude dít. A dočkali jsme se. Jednou v noci běžel městem hasič, troubil na trubku a volal: „Lidi, utečte, Němci jdou.“

To už jsme neměli čas na nic jiného, než se obléci a utíkat na nádraží, kde čekal poslední vlak, do kterého se museli vejít všichni, ale s holýma rukama. Maminka nesla kufřík, ve kterém byly naše doklady, ale vše ostatní jsme museli nechat doma. A tak jsme přišli o všechno, co stačili rodiče za dvacet let nahospodařit.

**JOSEF BENDA,
TEHDY ČESKÉ VELENICE**

Vzpomínka číslo 4

Jsem jednou z těch, co byli v roce 1938 vyhnáni henleinovci z pohraničí. Narodila jsem se v roce 1920 v Rudolfově, okres České Budějovice.

Můj otec byl zaměstnán u ČSD a v roce 1926 byl přeložen do Horního Dvořiště, kde ve strážním domku bydlela naše čtyřčlenná rodina (starší sestra se narodila v roce 1918). Chodila jsem do místní školy. Byla postavena po válce, a to základní a čtyři třídy měšťanské. Můj otec jako úpravčí trati měl přiděleno na práci kolem 50 mužů, převážně německé národnosti, a pro svou rozvážnou povahu byl mezi zaměstnanci oblíben. V roce 1935 byl služebně přeložen do Omlenic, okres Kaplice. Já se sestrou jsme dojížděly do školy dále do Horního Dvořiště.

Moji rodiče tvrdě pracovali – hospodařili na kousku půdy, která k domku patřila. Vedlo se nám dobře, měli jsme malé hospodářství, několik krav, drůbež a malou mechanizaci.

Do roku 1937 vše probíhalo v klidu a pořádku, než Henlein zfanatizoval sudetské Němce. Ti se pak k nám chovali nepřátelsky, docházelo ke střetům jak mezi dětmi, tak mezi dospělými. Vyvrcholilo to v září 1938, kdy nám Němci vyhrožovali pověšením na telegrafní tyči, a my jsme jen s několika osobními věcmi odjeli na Včelnou.

Tatínek zůstal s několika Čechy s nákladním vlakem mezi Certlovem a Loučovicemi. V Certlově vytrhali Němci na trati koleje a za týden, až henleinovcům zchladly hlavy a trať bylo možno opravit, přijel otec za námi. V té době byl v poštovním voze zabít listonoš a listonoška.

**ODŠKODNĚNÍ JSME NIKDY NEBYLI.
RŮŽENA VĚTROVCOVÁ,
TEHDY OMLENICE**

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 283/2024, cena 12 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, DrSc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec

a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 110 00 Praha 1,

III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanyvborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 17. 1. 2024.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.